

PIA RÖNICKE

Drifting

Woods

21/08 – 30/10/22

Den nordiske skov bliver taget under lup i Pia Rönickes udstilling og film *Drifting Woods*. Her udsnit fra et af Pia Rönickes *Storyboards*, hvor et udvalg af kunstnerens indsamlede materiale og research præsenteres i store vitriner.

Forord

Af Line Kjær, kunstnerisk leder på Munkeruphus

Vi mennesker søger hele tiden derud. I skovene. Med hver vores ærinde og hver vores oplevelse til følge. De fleste af os med en længsel efter at genfinde eller genforbindes med noget. Eller i hvert fald finde en form for ro. Der er noget betryggende ved, at træer står og består.

At skoven er en statisk bestandig størrelse, er en form for selvbedrag, som vi har brug for - og måske netop nu. I virkeligheden vidner vores syn på skoven snarere om det kollektive hukommelsestab af økologisk viden og opmærksomhed, som finder sted og har fundet sted i mange år her i Norden.

I takt med at vores fælleder er blevet privatiseret en efter en, og artsrige landskaber omdannet til monokulturer, har vi ikke alene mistet den daglige kontakt med jorden, skoven og havet, men også evnen til at fornemme og registrere mangeartet sundhed og trivsel.

Lingvister og andre videnskabsfolk har længe gjort opmærksom på, at opretholdelsen og omsorgen for truede plante- og dyrearter afhænger af de fortællinger, vi fortæller. Og såvel samtidskunsten som litteraturen er i disse år optaget af at skabe en fornyet interesse for andre livsformer samt et helt nyt sprog for, hvad det vil sige at være menneske i en mangeartet verden.

Pia Rönicke - *Drifting Woods*

Pia Rönicke hører blandt nogle af de første kunstnere i Danmark, der konsekvent søger at forstå og forbinde sig med naturens habitater og det ikke-menneskelige. Med sit kamera og en stor grad af tålmodighed, har hun på et utal af vandringer, feltoptagelser og arkivbesøg registreret, hvordan naturens liv og landskaber hele tiden forandrer og forbinder sig i komplekse væv.

Skoven står på ingen måde stille for Pia Rönicke og har længe været hendes særlige interessefelt. De sidste 3 år har hun viet store dele af sit arbejde til et af Skandinaviens tætteste skovområder, Gävleborg i Sverige, hvor hun har indsamlet viden og observationer til et kunstnerisk forskningsprojekt om skove og træer som nomadiske "vandrere", der bevæger sig på tværs af kloden – både med og uden menneskelig indblanding.

Et af resultaterne er blevet et filmisk værk, hvor antropologisk research, historisk arkivmateriale, faktuel viden og digitale data om skoven flettes sammen med personlige interviews og kunstnerens egne billedpoetiske optagelser af skovens tid, liv og forfald. Samtidig udgør filmen en slags indsamling af bevismateriale på, hvordan industriens jagt på en stadig mere produktiv og profitabel arealanvendelse har omdannet skovens landskaber og liv for altid.

Pia Rönickes omfattende filmværk *Drifting Woods* blev vist i en flerkanals videoinstallation som del af en udstilling af samme navn på Gävle Konstcentrum i 2021 og rejser nu videre til Munkeruphus for at skabe nye forbindelser og sammenhænge.

Forbindelser til Gripscogh og Gunnar Aagaard Andersen

Det giver på mange måder rigtig god mening at præsentere *Drifting Woods* på Munkeruphus. Gribskov, Danmarks største "gamle" skov, har på mange måder undergået samme forandring som Gävleborg i Sverige. De mange fortidslevn og spor i kulturlandskabet, men også stedsnavnet *Gripscogh* (der betyder et areal i skoven, som ikke er hegnet ind og derfor ikke ejes af nogen), minder os om, at skoven oprindeligt var en fælled, der dækkede hele Nordsjælland, men siden blev inddraget af konge, kloster og siden private hænder til storskala landbrug og skovbrug.

Med Rönickes udstilling på Munkeruphus indtræffer også et usædvanligt kunsthistorisk sammentræf, idét Gävle Konstcentrum, hvor *Drifting Woods* blev vist sidste år, oprindeligt blev bygget som Skovmuseet Silvanum, som var indrettet og kunstnerisk udformet af Munkeruphus' tidligere beboer Gunnar Aagaard Andersen (1919-1982). Kort forinden han flyttede til Munkeruphus i 1958, fik han til opgave at være kunstnerisk ansvarlig for både koncept og indhold til det nye ambitiøse skovmuseum i Gävle, hvilket blev en altopslugende dedikation for kunstneren de næste mange år.

Skovmuseet Silvanum – en udstilling i udstillingen

I år er det 60 år siden, at Skovmuseet Silvanum åbnede som resultat af 3-4-års tæt og utrætteligt samarbejde mellem den danske arkitekt Erik Herløw, som tegnede bygningen så den passede til samlingen, og Gunnar Aagaard Andersen, der var leder af samlingens udformning, og som havde den svenske grafiker Arne Malm som sin nærmeste medarbejder. Hertil kom et team af biologer, geologer, botanikere, zoologer, træ-forskere, praktiske forstmænd, håndværkere m.fl.

Som del af udstillingen på Munkeruphus har Pia Rönicke udvalgt fotografier og skitser fra arkivet efter Aagaard Andersen, der i omfang og alsidighed vidner om, hvordan han gik til opgaven med en kunstners nysgerrighed og en forskers grundighed. Resultatet blev helt nye måder at tænke udstillingsdesign på, og med stor opfindsomhed blev skovens liv foldet ud i konkrete sanselige tableauer, der engagerede og involverede publikum. Scenografiske og skulpturelle installationer, virkemidler som lyd, lys, lugt og temperatur samt maskiner og modeller, der kunne sættes i bevægelse, var med til at gøre fortællingen om skovens geologi, industri, kemi, historie, botanik, klima mm. nærværende for den besøgende

Med den lille udstilling i udstillingen vendes endnu et overset og stort set ubeskrevet blad i historien om Aagaard Andersen, der placerer Silvanum som et af hans mest centrale og omfattende værker, der på mange planer er forud sin tid. Samtidig trækkes tråde mellem to kunstnere, Aagaard Andersen og Rönicke, der med samme grundighed, på hver deres tid og måde, har ladet sig fare vild i skoven for ikke alene at skabe en fortælling om dette komplekse og omfattende emne, men også en hel billedverden at gå ind i.

Blandt Gunnar Aagaard Andersens mange påfund til Skovmuseet Silvanum var et musikinstrument i træ, som han fik bygget i samarbejde med en af Sveriges bedste violinbyggere, og som museets gæster kunne spille på som en undersøgelse af træets forskellige klangmuligheder. Foto udlånt fra arkivet efter Gunnar Aagaard Andersen.

Træernes liv – et lydværk af Kristian Byskov

Udstillingen *Drifting Woods* bevæger sig mellem skoven som et historisk dokument og en nutids- og fremtidsskildring. Samtidig med at Pia Rönicke trækker tråde tilbage til i tiden, til Aagaard Andersen og hans ligeledes kalejdoskopiske måde at billed- og i-værk-sætte skoven på, så rækker hun også frem i tiden ved at invitere kunstner og sci-fi-forfatter Kristian Byskov til at være medfortæller på udstillingen.

Det sker i form af et lydværk, som foruden at figurere som et selvstændigt og spekulativt værk i udstillingen, der skildrer fremtidens skov set fra naturens perspektiv, også har til formål at infiltrere og flette sig sammen med Pia Rönickes væv af værker og forbindelseslinjer. Byskovs værk kan desuden opleves til en oplæsningsaften med forfatteren og læses i en tekst-version i denne publikation, , der også rummer en perspektiverende tekst af kunsthistoriker Johanne Løgstrup, der sætter ord og tanker på udstillingen og Pia Rönickes kunstneriske virke generelt.

Tak til

Munkeruphus vil gerne takke alle støttegivere og bidragsydere til udstilling, publikation og eventprogram. Munkeruphus' udstillingsprogram for 2022 er støttet af Statens Kunstfond, Ny Carlsbergfondet, Augustinus Fonden, Knud Højgaards Fond, Flemming Hansens Familiefond, Munkeruphus' Kunstvenner og Gribskov Kommune.

En stor tak til familien efter Gunnar Aagaard Andersen for lån af udstillede fotos og dokumenter om Skovmuseet Silvanum. Og endelig skal der lyde en særlig tak til Pia Rönicke, Kristian Byskov, Johanne Løgstrup og Kristine Nørgaard Andersen for et godt samarbejde omkring udstillingen.

Udstillingen på det nyåbnede skovmuseum Silvanum var tilrettelagt som en fortælling, hvor rundturen startede med fotostater af frøet, der falder skråt mod jorden og klippestykker af det svenske urfjeld lagt ned i museets gulv. Foto udlånt fra arkivet efter Gunnar Aagaard Andersen.

Preface

By Line Kjær, artistic director of Munkeruphus

We humans are forever drawn there. Into the woods. Each impelled by our own purpose for visiting, each taking our own special experience away with us. Most of us driven by a yearning to rediscover or reconnect with something. Or at least find some kind of peace. There is something reassuring about trees standing firm, an enduring presence.

The notion that the forest is a static, permanent entity is a kind of self-deception that we seem to need – perhaps more so now than ever. In fact, the idea testifies to a collective amnesia, a loss of ecological knowledge and awareness that has been taking place for many years now here in the Nordic region.

As our commons have been privatised one by one, and species-rich landscapes transformed into monocultures, we have not only lost our daily contact with the land, the forest and the sea, but also the ability to perceive and register multi-species health and well-being.

Linguists and other scientists have long pointed out that our care for and protection of endangered plant and animal species depends on narratives, on the stories we tell. These days, contemporary art and literature are preoccupied with engendering a renewed interest in other, non-human life forms, striving to create completely new language for what it means to be human in a multi-species world.

Pia Rönicke – 'Drifting Woods'

Rönicke is among the first artists in Denmark to consistently seek to understand and connect with nature's habitats and the non-human. Armed with her camera and a great deal of patience, she has carried out countless hikes, field recordings and archive visits to record how nature's life and landscapes are constantly changing and connecting in complex interweaving webs.

The forest certainly does not stand still for Pia Rönicke, and it has long been her special field of interest. For the past three years, she has devoted much of her work to one of Scandinavia's densest forest areas, Gävleborg in Sweden, collecting knowledge and observations for an artistic research project about forests and trees as nomadic 'drifters' who move across the globe – with or without human intervention.

The artist Pia Rönicke behind the camera on a field recording for the film 'Word for Forest', which was shot in one of Mexico's most biodiverse rainforests, an area that after a long struggle has been given back to the area's indigenous people.

One of the results of her labours is a film work that interweaves anthropological research, historical archive material, factual information and digital data about the forest with personal interviews and the artist's own poetic visual chronicling of the forest, its time frame, life and decay. At the same time, the film collects evidence of how industry's pursuit of ever-more productive and profitable land use has transformed the forest's landscapes and life forever.

Pia Rönicke's extensive film work Drifting Woods was shown as a multi-channel video installation as part of an exhibition of the same name at Gävle Konstcentrum in 2021. It now travels on to Munkeruphus to forge new connections and explore new contexts.

Connections to Gripscogh and Gunnar Aagaard Andersen

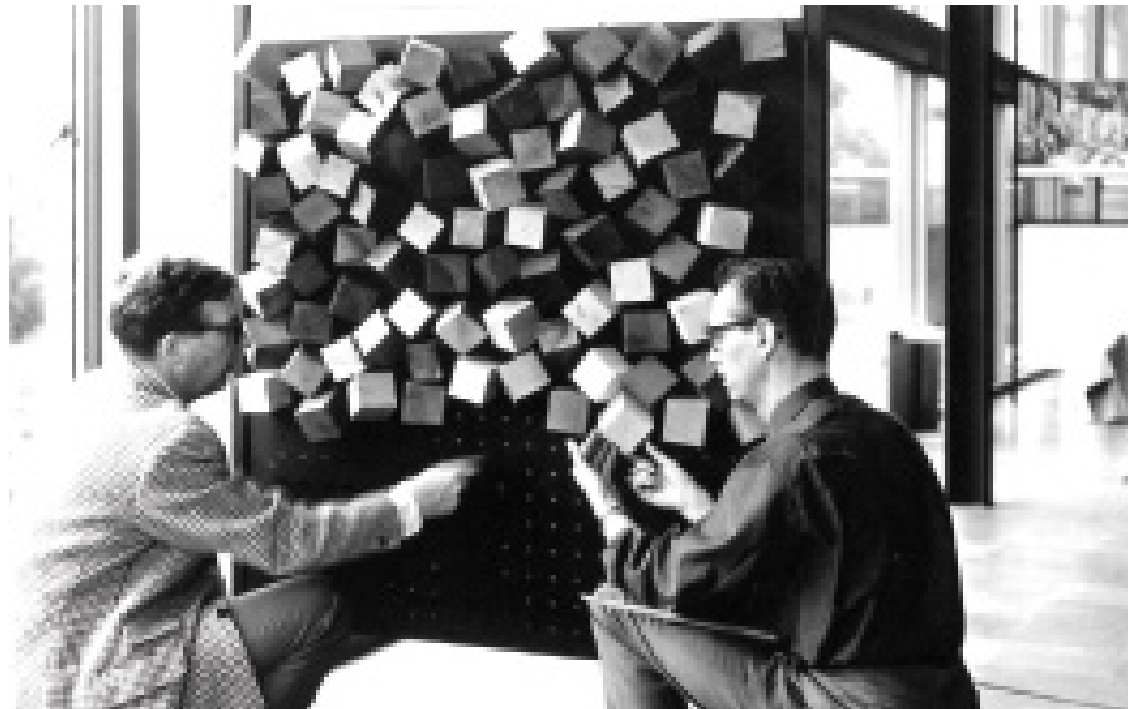
Presenting Drifting Woods at Munkeruphus makes perfect sense – in more ways than one. Gripskov, Denmark's largest 'old' forest, has in many ways undergone the same changes as Gävleborg in Sweden. The many prehistoric remains and various traces left by human activity in the landscape, as well as the name itself, Gripscogh (meaning an area in the forest that is not fenced in and therefore not owned by anyone), remind us that the forest was originally a common that covered the whole of North Zealand, only to be annexed by the king, monasteries and, later, private individuals for large-scale agriculture and forestry.

Rönicke's exhibition at Munkeruphus also represents an unusual and remarkable coincidence: Gävle Konstcentrum, where Drifting Woods was shown last year, was originally built as the Forest Museum Silvanum, the interiors of which were artistically devised by the former resident of Munkeruphus, Gunnar Aagaard Andersen (1919–1982). Shortly before moving to Munkeruphus in 1958, he was given the task of directing the artistic concept and content of the new, ambitious forest museum in Gävle. The task became an all-consuming passion for the artist over the next several years.

The Forest Museum Silvanum – an exhibition within the exhibition

This year, sixty years have passed since the Forest Museum Silvanum opened, the result of four years of close and tireless collaboration between the Danish architect Erik Herløw, who designed the building to fit the collection within, and Gunnar Aagaard Andersen, who was in charge of the collection's presentation and had the Swedish graphic artist Arne Malm as his closest colleague. They were aided in their endeavours by a team of biologists, geologists, botanists, zoologists, academics, practical foresters, craftsmen and others.

Gunnar Aagaard Andersen and graphic designer Arne Malm in conversation at the newly opened Silvanum, where guests were encouraged to touch the objects on display. Here a sculptural work by Aagaard Andersen showing different types of surface treatments of pine cubes. Photo borrowed from the archive after Gunnar Aagaard Andersen.

As part of the exhibition at Munkeruphus, Pia Rönicke has selected photographs and sketches from the archive of Aagaard Andersen, the scope and versatility of which testify to how he approached the task with the curiosity of an artist and the thoroughness of a scholar. His efforts yielded entirely new approaches to exhibition design, unfolding, with great ingenuity, the life of the forest in sensuous tableaux that engaged and involved the audience. Scenographic and sculptural installations, effects such as sound, light, smell and temperature as well as machines and models that could be set in motion helped to tell the story of the forest's geology, industry, chemistry, history, botany, climate and more, making the subjects immediately present and relevant for the visitor.

With this small exhibition within the exhibition, another overlooked, indeed largely undescribed page is turned in the history of Aagaard Andersen, positing Silvanum as one of the most central and comprehensive works in his oeuvre – an achievement which in many ways was ahead of its time. At the same time, connections are established between two artists, Aagaard Andersen and Rönicke, who, each in their own time and their own manner, but with equal thoroughness, have let themselves get lost in the woods in order to not only tell a story about this complex and comprehensive subject, but also create an entire visual world for us to explore.

The Forest Museum Silvanum. Photo: Malm Reklambyrå, Gävle.

The Life of Trees – a sound work by Kristian Byskov

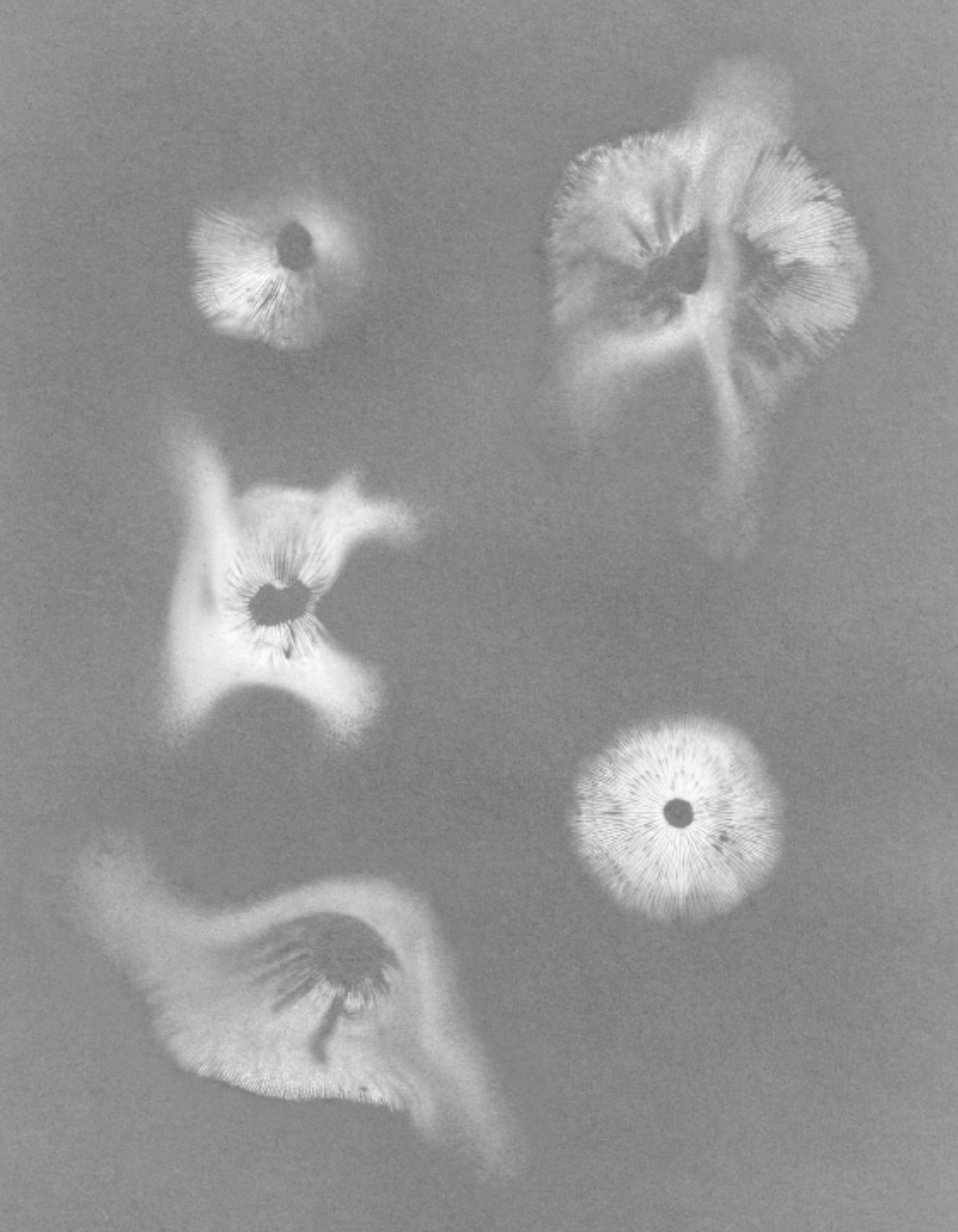
The exhibition Drifting Woods is wide-ranging in scope, addressing the forest as a historical document as well as a reflection of the present and future. Pia Rönicke explores connections that reach back in time; she forges a link to Aagaard Andersen and his equally kaleidoscopic way of picturing the forest, transposing it to art, and she also reaches forward in time by inviting artist and sci-fi author Kristian Byskov to be a co-narrator at the exhibition.

Byskov has contributed a sound work which, in addition to acting as an independent, speculative work within the wider exhibition, depicting the forest of the future seen from nature's perspective, also aims to infiltrate and intertwine with Pia Rönicke's web of works and connections. Byskov's work can also be experienced at an evening of readings by the author. Furthermore, it appears in text form in this publication accompanying the exhibition. Here, too, readers will find a text by art historian Johanne Løgstrup, offering a range of perspectives and thoughts on the exhibition and on Pia Rönicke's artistic endeavours in general.

Acknowledgements

Munkeruphus wishes to thank all supporters, sponsors and contributors to the exhibition, publication and event programme. Munkeruphus' exhibition programme for 2022 is supported by the Danish Arts Foundation, the New Carlsberg Foundation, the Augustinus Foundation, the Knud Højgaard Foundation, Flemming Hansens Familiefond, Munkeruphus' Kunstvenner and Gribskov Municipality.

A big thank you goes out to the heirs of Gunnar Aagaard Andersen for the loan of photos and documents about the Forest Museum Silvanum. Finally, a special heartfelt thank you to Pia Rönicke, Kristian Byskov, Johanne Løgstrup and Kristine N. Andersen for excellent collaboration on this exhibition.

Pia Rönickses værk *Ghost Flowers* er en serie svampetryk fra 2020, hvor motivet er skabt af de sporer, som svampe kaster, når de skyder op af jorden og åbner sig. Svampene vokser op som frugter på et underjordisk, der forlænger træets rodsystem, så det lettere kan få fat på næringsstoffer i jorden.

Gunnar Aagaard Andersen ønskede som en del af udstillingen på Silvanum at vise roden på et 40-årigt fyrretræ, så man kunne se selv de fineste rødder, og han tilkaldte derfor det lokale brandvæsen for at spule roden fri for jord, inden den blev hængt op under loftet på museet. Foto: Arbetarbladet i Gävle.

Træernes Liv

Af Kristian Byskov

Der løber en flod under vores fødder.

Nogle gange kan vi føle den.

Brusende under vores fodsåler.

Den løber nede i jorden.

Mellem træernes rødder.

Ingen ved hvorhen.

Så jeg har besluttet mig at følge den.

Til fods mellem træerne og bregnerne.

Går jeg dybere og dybere ind i skoven.

De lige stammer omkring mig.

Som ettaller i et sindrigt system.

De er plantet sådan.

Lyset trænger kun igennem kronerne som dansende pletter.

Engang kunne man gå tværs gennem Europa uden at forlade træernes skygge.

Træerne er ikke kun en del af verden.

De er verden.

Selvom de er plantet som brugstræer.

Flyttet mellem kontinenter.

Etableret i et ensformigt landskab.

Hvad er et træliv?

Et brugsliv?

Hvis jeg fortalte en vittighed nu, ville jeg så høre træerne le?

Eller dirrer deres grene fordi de kan se længere ud i

horisonten og ved hvad der er på vej til at ske?

Floden under os.
Den strømmer.
Den forbinder træerne.
Lader dem tale med hinanden.
Et væskende sprog.
Grammatikken i safterne.
Ordene de sidder i rødderne.
Skoven er som en stor mund.
Den åbner sig for mig.
Stammerne er mundens tænder.
Skovbunden dens tandkød.
Bagved presser tungen sig på.
Til læberne brister.
Rødderne begynder at løsne sig i jorden.

Et brag lyder.
Knækkende rødder og grene.
Et træ er væltet i skoven.
Det gribes kortvarigt af sin nabo.
Som så også vælter.
Nu lyder en torden.
Faldende stammer.
Så langt øjet rækker.
Først er de skygger blandt de andre.
Men gradvist bliver de blege som solens stråler spreder sig
mellem de få tilbageværende træer.
De ser nøgne ud uden hinanden.
Skrøbelige.
Til sidst giver det sidste træ efter.
Alle træerne har lagt sig ned omkring mig.
De ligger på kryds og tværs over hinanden.
Som knogler i en massegrav.
Lyset skærer mig i øjnene.
Blæsten rammer min hud.
Et par fugle stiger op i panik.
Ellers er der intet der rører sig.
En stemme løfter sig op fra landskabet:

The Life of Trees

By Kristian Byskov

"I mødet med håbløsheden.
En verden hvor ingen hører til.
Hvor intet ord er tilstrækkeligt.
Må vi lægge os ned.
Og aldrig rejse os igen.
Når der ikke er noget valg.
Er der kun at sige fra.
Et fælles selvmord.
Hvor intet træ bliver stående.
Over hele planeten.
Et tomrum breder sig.
For I er opstået i vores skygge.
Vi er verden.
Det her er vores magt.
Nu lader vi himlen åbne sig over jer.
Munden forstummer.
Sluger solen som et sidste måltid.
Vi giver slip.
Fjerner os her fra.
Floden der løber under os,
tager os med."

*A river flows beneath our feet.
Sometimes we can feel it.
Rushing and bubbling beneath us.
It runs down in the ground.
Between the roots of the trees.
No-one knows where it ends.
So I have decided to follow it.
On foot among the trees and ferns.
I go deeper and deeper into the forest.
The straight trunks around me.
Like numerals in an elaborate system.
They were planted like that.
Light only penetrates the canopy as dancing sunspots.*

Once you could walk the length of Europe without leaving the shade of the trees.

The trees are not just part of the world.

They are the world.

Even if they were planted for production purposes.

Moved between continents.

Established in monotonous landscapes.

What is a tree life?

A life to be used?

If I told a joke now, would I hear the trees laughing?

Or do their branches tremble because they can see further and know what is on the horizon?

The river below us.

It flows.

It connects the trees.

Lets them speak to each other.

A fluid language.

The grammar of the sap.

The words sit in the roots.

The forest is like one big mouth.

It opens up for me.

The trunks are the teeth of the mouth.

The forest floor its gums.

Behind, the tongue presses outward.

Until the lips burst asunder.

The roots begin to loosen in the soil.

*A crash.
Cracking roots and branches.
A tree has fallen in the forest.
Briefly caught by its neighbour.
Who then falls too.
Now thunder is rolling.
Falling trunks.
As far as the eye can see.
At first they are shadows among the others.
Gradually they turn pale as the sun's rays spread out between the few
remaining trees.
They look naked without each other.
Fragile.
Finally, the last tree yields.
All the trees have fallen down around me.
Criss-crossing each other.
Like bones in a mass grave.
The light hurts my eyes.
The wind lashes my skin.
A few birds rise in panic.
Otherwise, nothing moves.
A voice rises from the landscape:*

*'In the face of hopelessness.
A world where no one belongs.
Where no word is sufficient.
We must lie down.
And never rise again.
When there is no choice.
All you can do is speak up.
A communal suicide.
Where no tree is left standing.
All over the planet.
A void spreads.
For you have arisen in our shadow.
We are the world.
This is our power.
Now we let the heavens open up above you.
The mouth falls silent.
Swallows up the sun as a final meal.
We let go.
Go away from here.
The river that flows beneath us,
takes us with it.'*

Stillbillede fra Pia Rönickes film *Word for Forest*, der går i fodsporene på den danske botaniker Frederik Liebmann, som på en ekspedition til regnskovsområdet Sierra Norte de Oaxaca i Mexico i 1842 indsamlede over 50.000 planteeksemplere, herunder især bregne-arter.

Drifting Woods

- en introduktion til Pia Rönickes værker

Af Johanne Løgstrup

Billedkunstner Pia Rönickes værker bliver ofte til i et mellemværende mellem et historisk materiale og en feltrejse. Et emne fra sin samtid vækker hendes interesse og får hende til at søge tilbage i tiden for at få indsigt. Hendes research starter derfor i arkivet, hvor hun ser på de spor, som er efterladt. Men arkivet er ikke fyldestgørende for Rönickes undersøgelse, hun opsøger stederne, hvor sporerne kommer fra og går i dialog med omgivelserne. Først her kan indlevelsen opnås. Mødet med stedet er et vigtigt udgangspunkt for Rönickes arbejdsmetode. Gennem en dialog, som ikke nødvendigvis er sproglig, indfanger hun oversete og ubekendte nuancer. Hun kommunikerer via kameraet. Kameraet er som et følehorn, der opsnapper signaler, som ikke opfanges med det blotte øje. Som når hun holder et lille spejl op under en bregne og vinklen fanges af kameraet, så skyggesiden af planten ses. Her sidder sporerne, som får planten til at formere sig.

I de senere år er Rönicke påbegyndt en ny samtale. En dialog med planter. Det startede i arkivet, hvor hun opsøgte forskellige historiske herbarier. Herbariet har vist sig at føre en afgrund af viden med sig, som åbner op for mange dele af den vestlige historie og selvforståelse. Denne kortlægning af planternes liv er en kile ind i samtidens voksende bevidsthed om forholdet mellem det menneskeskabte og naturen. En transformation er undervejs, hvor det langsomt går op for mennesket, at det ikke er centrum i universet og må begynde at leve i en anden relation til planeten, hvis liv skal forsættes. Rönickes arbejde kredser om at forstå, hvordan udviklingen er nået dertil, hvor det vestlige paradigme har udviklet et så stærkt behov for kontrol over naturen.

Pia Rönickes kunstneriske udgangspunkt er filmen, men den står sjældent alene. Omkring den indgår forskellige installatoriske dele, som understøtter og fremhæver aspekter i det omfattende researcharbejde, som ligger bag hver film. Det er også tilfældet i denne udstilling.

Centralt i udstillingen står filmen *Drifting Woods*. Værket handler om skoven, mere præcist den svenske skov, og dens betydning og udvikling gennem tiden, fra at have være en biodivers fælled indtil midten af 1800-tallet til at blive en stor industriel-medspiller

i verdensøkonomien i dag. Nænsomt og detaljeret udfoldes scene for scene i denne omfattende fortælling, hvor lange kontemplative billedsekvenser af skovbundens pibrende liv, trækroners bevægelser i vinden og mennesker i interaktion med skoven klippes med interviews og fortællinger. Billed- og lydsiden indgår i et tæt sammenspil, hvor de ikke altid følges i real-tid, men konsekvent i betydning. Et eksempel kunne være, hvor man hører en svensk-finsk kulturhistoriker fortælle om, hvordan "skovfinnere" immigrerede fra Finland til Sverige i slutningen af 1500-tallet for at arbejde med svedjebrug og senere at producere trækul til jernproduktionen. Samtidig ser beskueren, hvordan skovene i dag anvendes til produktion, træer fælles af store maskiner, træstammer kløves i brutale ryk, lægges på lastbiler og sendes til et savværk for at blive anvendt til papirproduktion og biobrændsel. Filmen er som en skov-vandring, hvor nye perspektiver og horisonter står frem gennem de forskellige kyndige guides. Vi driver rundt, men holdes fast af skovbundens kort, som lader mange tider komme til syne.

Drifting Woods kan opleves som en kritisk kommentar til, hvordan menneskets relation til naturen har ændret sig gennem historien. Men mennesket og naturen er ikke modsætninger. Naturen kan underordne sig menneskets kræfter. Og mennesker kan leve i tæt samhørighed med naturen, som scenen i filmen viser, hvor man følger en lille gruppe mennesker, der er søgt ud i skoven og forsøger at leve med et holistisk livssyn. Mennesker er ikke hævet over naturen, men filtreret ind i den, som den fransk filosof Bruno Latour siger. Selv siger filmens fortællestemme, kunstneren, et sted i filmen: "Jeg følger et bånd, et forbindelsesled mellem systemer, der hviler på interaktion med stedet." Bindeledene mellem den mange-facetterende fortælling om skoven er ikke snorlige, men tager afstikkere for at indarbejde dele af historien, som i første omgang kan virke overraskende, men som viser, hvordan udviklinger hænger sammen. Et eksempel er sammenstillingen af luftfotografiets udbredelse i 1930'erne i Sverige med race-biologisk forskning i Europa på samme tid, som fremhæver den vestlige verdens febrile behov for systemtænkning og dominans.

Drifting Woods, de drivende skove, forstået som biosfæren, er konstant i bevægelse og hele tiden forandrer den sig og udvikler modbevægelser overfor det, den udsættes for. Det sker over tid og i et helt andet tempo end den industrielle udvikling. I en af filmens slut-sekvenser stiller fortællestemmen spørgsmålet: Kunne det her være en anden måde at anskue situationen på, som en træagtig modstand der også rykker ved vores forståelse af tid?

In the hebarium, these are bottles of dried seeds. Some have names for as they have been replaced with a thick transparent.

The photo of a rock, a tree whose branches grow, the edge of a wet ditch. A rocky slope, mountainside, pasture, dry rock, the edge of a forest, a long with vegetation, a large forest slope.

Best hebarium, Copenhagen forest, project group

Udsnit fra et af Pia Rönickes *Storyboards*, hvor noget af det anvendte research- og skitsemateriale til filmen *Drifting Woods* er lagt i monter, så det fremstår som én stor collage.

Naturen er også trukket ind i udstillingen. Rundt omkring står palmer, en bunke jord og tørrede planter. Som en hilsen til Landart, en kunstretning fra 1960'erne, hvor naturen ikke længere betragtes af kunstneren, men bliver elementer i kunstværket.

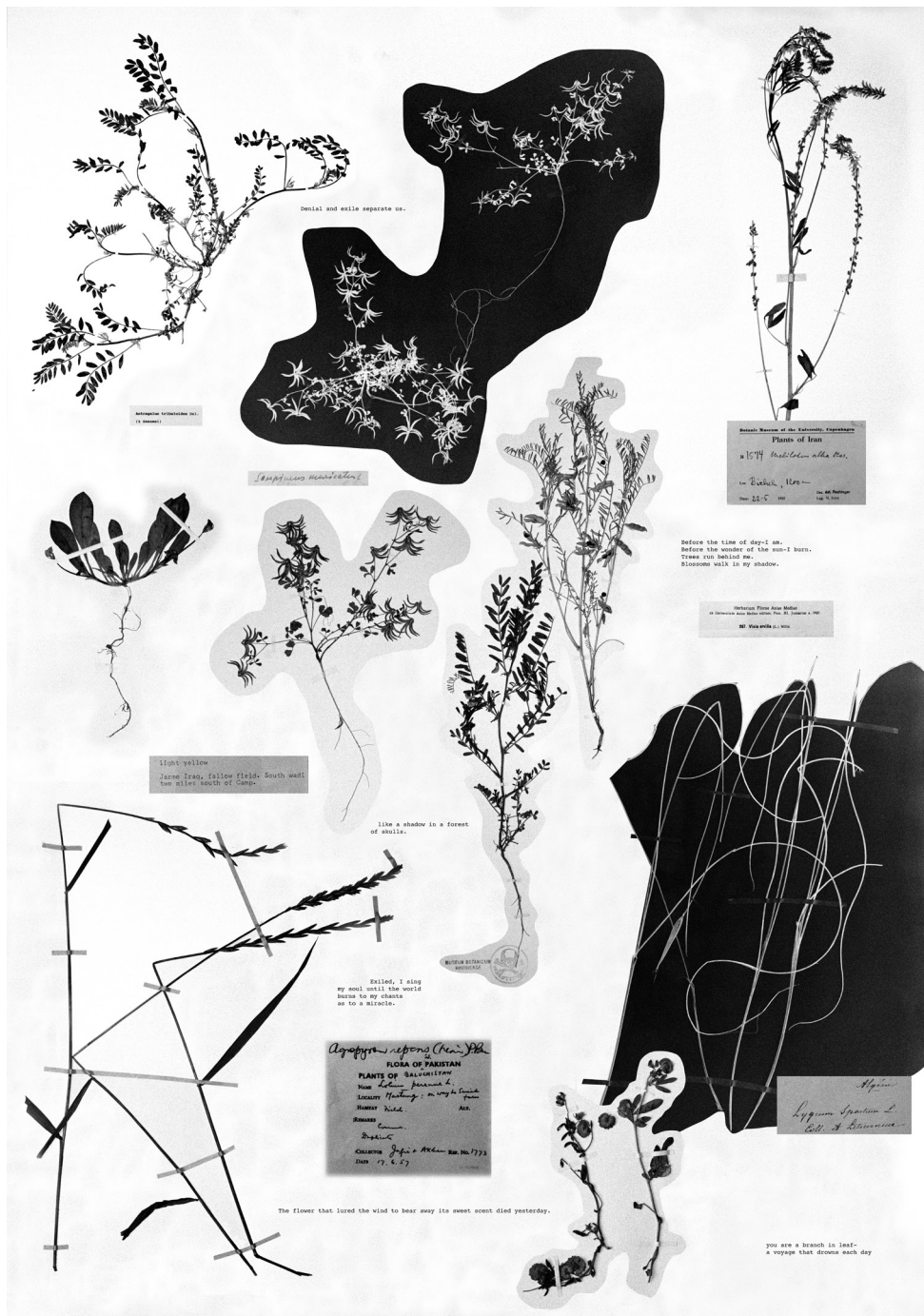
Vitrine-bordene i udstillingen kalder Pia Rönicke for *Storyboards*. Med storyboards knyttes der an til, hvad filmskabere benytter som underlæggende struktur for tilblivelsen af en film. Ofte bruges en serie af tegninger med stikord, som følges nært i en filmproduktion. I Rönickes tilfælde er det konkrete borde, hvor noget af det anvendte skitsemateriale til *Drifting Woods* er lagt til rette, så det fremstår som én stor collage. Her ligger udprints af satellitfotos af skovområder, aftryk fra planter og tørrede planter, infrarøde prints af træstammer og billeder af de første udstillinger, som blev designet af Gunner Aagaard Andersen til *Skovmuseet Silvanum* i Sverige. For at følge fortællingerne på bordene må en anden type logik anvendes. Den giver ikke mening at følge kronologisk, som storyboardet ellers normalt tilgås. Læsningen er visuel, som et stort kort man zoomer ind i og ud af.

Tapetets illustrationer, som er opsat i gangen, stammer fra *The Pages of Day and Night*, et værk fra 2015, hvor Pia Rönicke blev optaget af, hvordan forskere forsøgte at rede ICARDA frøbank i Aleppo i Syrien under borgerkrigen ved at sende 80% af indholdet til Svalbard Global Seed Vault og hermed sikre at plantediversiteten ikke forsvandt fra området. Titlen er et lån fra den syriske digter Adonis, hvis tekster er citeret på tapetet og besynger oplevelsen af eksil og fravær.

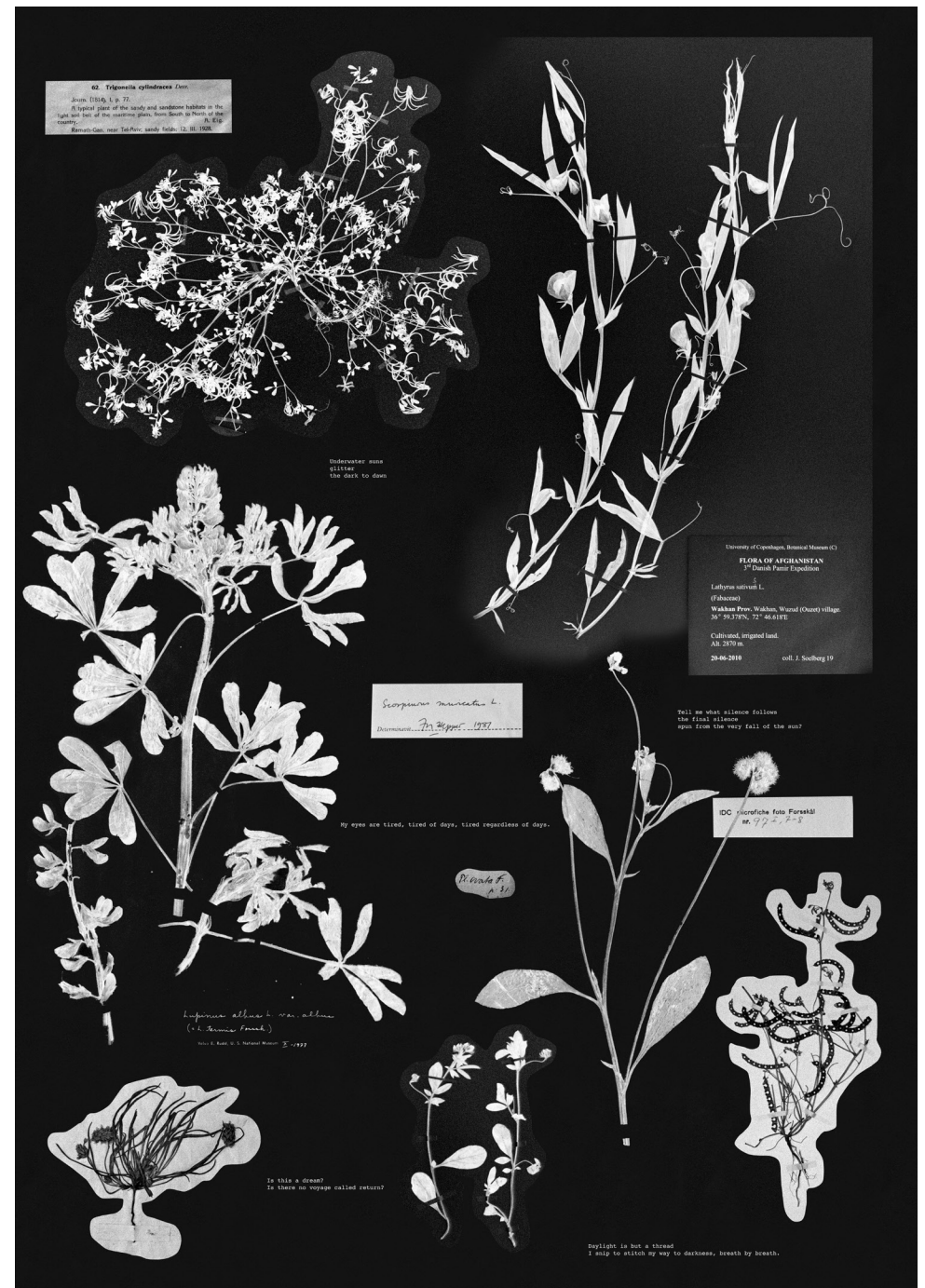
Word For Forest er en film hovedsagelig optaget fra den mexicanske regnskov, men starter i Statens Naturhistorisk Museums Samlinger, hvor den danske botaniker Frederik Liebmanns herbarium findes. Planterne er indsamlet på en ekspedition til en af klodens særlige biodiverse regnskovo-områder omkring Sierra Norte de Oaxaca i Mexico fra 1842. Her indsamlede han over 50.000 planteeksemplere, og særligt bregner var han dedikeret til. I *Word For Forest* følger man Pia Rönicke, som gentager en del af samme rejse med to lokale guides. Fokus er ikke indsamling af bregner, men derimod at prøve at forstå planternes habitat, deres liv og helbredende virkning og betydning for de oprindelige folk, som de to guider fortæller om. Området er gået fra at have været centralt styret under kolonitiden og siden af den mexicanske stat til efter en hård kamp i dag at være fællesje for de oprindelige folk, som bor i området. Rönickes interesse for fælleden som habitat starter i dette værk og fortsætter i en skandinavisk kontekst i *Drifting Woods*.

Broken Circles er støbte former i gips, som er placeret rundt omkring i udstillingen og består af halve cirkler, som sammenstilles på utallige måder. Titlen kunne spille på, at den forventet geometriske form ikke går op og den brudte cirkel stiller sig åben for en interaktion med verden. Animationsfilmen af samme navn viser tilsvarende denne legende tilgang til halvcirklen.

Rönicke har inviteret forfatter Kristian Byskov til at gå i dialog med hendes værker og bidrage med et nyt værk. Hvor Rönickes værker til udstillingen giver indtryk af en flydende tilstand, som både er tidsløs og historisk, bevæger Byskov sig ind i en forestilling om skovens fremtid. Byskov har skrevet et lydstykke til udstillingen, hvor en spekulativ fortælling udvikler sig. Han kalder sit greb for en dendrocæn-tankegang, i betydningen af at det nu er træerne, som er altafgørende for jordens udvikling. En dystopisk historie, hvor træerne ikke ser nogen anden mulighed end at begå kollektivt selvmord.

Tapet skabt på baggrund af Pia Rönicke's værk *The Pages of Day and Night* fra 2015, hvor hun var optaget af, hvordan forskere forsøgte at rede ICARDA frøbank i Aleppo i Syrien under borgerkrigen ved at sende 80% af indholdet til Svalbard Global Seed Vault og hermed sikre at områdets plantediversitet overlevede.

'The Pages of Day and Night' is a work by Pia Rönicke from 2015, where scientists tried to save the ICARDA seed bank in Aleppo, Syria during the civil war by sending 80% of its contents to the Svalbard Global Seed Vault, thereby ensuring that the area's rich diversity of plant life would not be lost.

Drifting Woods

- an introduction to Pia Rönicke's art

Johanne Løgstrup

Pia Rönicke's works are often created in a state of interaction between historical subjects and field trips undertaken by the artist herself. Some theme from her present day will pique her interest and make her look back in time in search of insight. Her research begins in the archive, where she scrutinises the various trails and traces left behind. But archives alone are not sufficient for Rönicke's investigation: she seeks out the places from where those traces come, entering into a dialogue with the surroundings. Only here can true immersion and empathy be achieved. Encountering a given site is an important starting point in Rönicke's working method. Through dialogue that is not necessarily linguistic in nature, she captures hitherto overlooked and unknown nuances. She communicates via the camera. The camera is like an antenna, picking up signals that are not generally perceived by the naked eye. For example, she holds a small mirror under a fern, capturing the spectacle thus revealed on camera to show the side of the plant usually left in shade. Here we find the spores by which the plant reproduces.

In recent years, Rönicke has launched a new conversation. A dialogue with plants. It began in the archives, where she sought out various historical herbariums. The herbarium turned out to offer up endless layers of knowledge, opening up many aspects of Western history and self-understanding. This mapping of the life of plants touches on the more general current growing awareness of the relationship between all living species. A transformation is underway, one in which it slowly dawns on humanity that we are not the centre of the universe, that we need to start forming a different kind of relationship with the planet if life is to continue at all. Rönicke's work revolves around understanding how things have reached a point where the Western paradigm has developed such a strong need for control over nature.

Pia Rönicke's takes her artistic starting point in film, but it rarely stands alone. Her films are surrounded by installations comprising a range of elements, all of which support and highlight aspects of the extensive research behind each film. This also holds true of this exhibition.

The film 'Drifting Woods' is central to the exhibition. The work is about the forest, specifically the Swedish forest, and its significance and development over time: from having been a biodiverse common up until the middle of the nineteenth century, the forest has become a major industry and key player in the world economy today. Scene by scene, gently and in great detail, the life of the forest unfolds in a comprehensive narrative with long, contemplative sequences showing the teeming life of the forest floor, the swaying of tree crowns in the wind and people interacting with the forest, all intercut with interviews and narratives. Sound and image interact closely; while they do not always go together in real time, they are consistently matched in meaning and significance. For example, we hear a Swedish-Finnish cultural historian speak about how 'Forest Finns' immigrated from Finland to Sweden at the end of the sixteenth century to work in slash-and-burn agriculture and, later, to make charcoal for iron production. Concurrently with this, the viewer sees how forests are used for production today: trees are felled by large machines, logs are split in brutal jerks, put on trucks and sent to a sawmill to be used for paper production and biofuel. The film is like a forest walk where new perspectives and horizons arise through the mediation of various knowledgeable guides. We drift, yet are tethered by the map of the forest floor, revealing many layers of time.

'Drifting Woods' can be perceived as a critical comment on how humanity's relationship with nature has changed throughout history. But humans and nature are not opposites. Nature can submit to the forces of human activity. And people can live in close harmony with nature, as is demonstrated by the scene in the film where you follow a small group of people who have gone out into the woods, striving to live according to a holistic outlook on life. Humans are not above nature, but entangled in it, as the French philosopher Bruno Latour puts it. As the narrator's voice – that of the artist herself – says somewhere in the film: "I follow a string – a connector of systems that relies on interaction with the site." The connections found within the many-faceted story about the forest are not straight and clear-cut; rather, they take winding detours to incorporate parts of the story that may at first seem surprising, yet show how various developments are in fact interconnected. One example is the juxtaposition of the spread of aerial photography in 1930s Sweden with race-biological research in Europe around the same time, a comparison which highlights the Western world's frantic need for systems and dominance.

The 'Drifting Woods', understood as the biosphere, are constantly in motion, forever changing and responding, counteracting the various stimuli to which it is exposed. This happens over time and at a completely different pace than industrial developments. In one of the film's final sequences, the narrator's voice asks the question: "Could this be another way to view the situation? As woody resistance that also tinkers with our perspective of time?"

Nature is incorporated in the exhibition in quite direct, concrete ways. You will find palm trees, a pile of soil and dried plants there. A present-day homage to Land art, an art movement originating in the 1960s where nature is no longer simply observed by the artist but forms part of the artwork itself.

Pia Rönicke calls the showcase tables in the exhibition 'Storyboards', a title which forms a link to how filmmakers define the underlying structure during the creation of a film. They will often use a series of drawings with cues and directions which are closely followed as the film production unfolds. In Rönicke's case, the 'storyboards' consist of actual tables on which some of the sketch material used for 'Drifting Woods' has been arranged to form a single, vast collage. Here you will find printouts of satellite photos of forest areas, imprints taken from plants and dried plants, infrared images of tree trunks and pictures of the first exhibitions designed by Gunner Aagaard Andersen for the forest museum Silvanum in Sweden. Following the narratives on the tables requires a different type of logic than the one we habitually apply. Trying to read it chronologically, the way storyboards are usually accessed, makes no sense. Rather, the reading should be purely visual, like a large map you zoom in and out of.

The illustrations on the wallpaper in the hallway are taken from 'The Pages of Day and Night', a work from 2015. It reflects Pia Rönicke's interest in how scientists tried to save the ICARDA seed bank in Aleppo, Syria during the civil war by sending 80% of its contents to the Svalbard Global Seed Vault, thereby ensuring that the area's rich diversity of plant life would not be lost. The title is a loan from the Syrian poet Adonis, whose texts are quoted on the wallpaper. They speak and sing of the experience of exile and absence.

The film 'Word for Forest' was mainly shot in the Mexican rainforest but opens at the Natural History Museum of Denmark, home to the herbarium compiled by the Danish botanist Frederik

Liebmann. The plants were collected on an expedition undertaken in 1842 to one of the world's most species-rich rainforest areas near Sierra Norte de Oaxaca in Mexico. Here he collected more than 50,000 plant specimens, showing a particular dedication to ferns. In 'Word for Forest' we follow Pia Rönicke as she repeats part of the same journey accompanied by two local guides. Her focus is not on collecting ferns, but rather on trying to understand the plants' habitat, their life, their healing properties and their significance to the indigenous population, related by the two guides. The area has transitioned from being subject to central control, first during the colonial period and later by the Mexican state, to a point where, after a hard struggle, it is now the common property of the indigenous people living in the area. Rönicke's interest in the commons as a habitat finds its first expression in this work and continues in a Scandinavian context in 'Drifting Woods'.

'Broken Circles' consists of plaster casts placed in various locations around the exhibition, taking the form of semicircles put together in a wide variety of ways. The title might be taken to play on the fact that the geometric shape is incomplete; the broken circle opens itself up to interaction with the world. The eponymous animated film displays a similarly playful approach to the semicircle as form.

Rönicke has invited author Kristian Byskov to enter into a dialogue with her works, contributing a new artwork of his own. Whereas Rönicke's works in the exhibition convey a sense of a fluid state which is both timeless and historical, Byskov ventures into visions of the forest's future. Byskov has created a sound piece for the exhibition, presenting a speculative narrative. He describes his approach as a dendrocene way of thinking, in the sense that trees are crucially important to the further development of the earth. His sound piece is a dystopian story where the trees see no other option than to commit collective suicide.

Installation photo from the exhibition 'Drifting Woods' at Gävle Konstcentrum, spring 2021.

Biografier / Biographies

Pia Rönicke (f. 1974)

Billedkunstner Pia Rönicke bor og arbejder i København, er uddannet på Det Kgl. Danske Kunstakademi (1995-2001) og California Institute of the Arts (1999-2001). Hun har undervist som lektor på Grunduddannelsen på det Kgl. Danske Kunstakademi mellem 2007-2016. Indsamlingspraksis er tilbagevendende i Pia Rönicke's arbejde; de personlige, etiske og politiske dimensioner af indsamling, plukning og presning af planter. I sit seneste værk følger hun tidslighederne i skovenes vandring og planters migration. Hun har undersøgt forskellige botaniske samlinger, der viser spor af koloniale og geopolitiske forhold. Hendes arbejde beskæftiger sig med rumlige transformationer og hvordan historiske forhold hænger sammen med daglige aktiviteter. Hendes kunstneriske praksis spænder over film, print, skulpturer og objekter, som tilsammen bygger fortællinger.

Pia Rönicke is an artist based in Copenhagen and educated at The Royal Danish Academy of Fine Arts (1995-2001) and California Institute of the Arts (1999-2001). She has taught as Associate Professor at The Royal Danish Academy of Fine Arts 2007-2015. The practice of collecting is recurring in Pia Rönicke's work; the personal, ethical, and political dimensions of it, the picking and pressing of plants between the daily newspaper. In her recent work she follows the temporalities of drifting forests and the migration of plants. She has been investigating different botanical collections that show traces of colonial and geopolitical conditions. Her work is concerned with spatial transformations, in how historical matters interrelates with daily activities. Her artistic practice spans film, prints, sculptures, and objects, which together build narratives.

Solo exhibitions: Drifting Woods, Munkeruphus, 2022 and Gävle Art Center, Sweden, 2021 / Word for Forest, Parallel Oaxaca, Mexico, 2018 / The Cloud Document, Overgaden Institute of Contemporary Art, Copenhagen, 2017 / The Pages of Day and Night, gb agency, Paris, 2015 / Aurora, Museo Rufino Tamayo, Mexico City, 2012. Group exhibitions and film festivals: We, On the Rising Wave, Busan Biennale, Korea, 2022 / Become Flower, MAMAC, Nice, 2022 / CPH:DOX, Copenhagen, 2018 / FIDMarseille, 2018 / Botany Under Influence, Apexart, New York, 2016 / A story within a Story, Göteborg International Biennial for Contemporary Art, 2015 / Buildering: Misbehaving the City, Contemporary Arts Center, Cincinnati, 2014 / Rehabilitation, WIELS, Brussels, 2012 / After Architecture, Centre d'Art Santa Mònica, Barcelona, 2010 / Imagine Action, Lisson Gallery, London, 2008 / Elephant Cemetery, Artists Space, New York, 2007 / Anachronism, ARGOS, Brussels, 2007 / GNS, Palais de Tokyo, Paris, 2003.

Johanne Løgstrup (f. 1974)

Johanne Løgstrup er kurator og har en ph.d.-grad fra Aarhus Universitet, Institut for Kommunikation og Kultur, hvor hun var en del af forskningsprojektet *The Contemporary Condition* (2015-2022), som undersøgte den tidslige kompleksitet, som kendetegner vores historiske nu. Hun har kurateret en lang række udstillinger, bidraget med artikler til flere tidsskrifter og har bl.a. udgivet *Co-existence of Times – A conversation with John Akomfrah* i bogserien *The Contemporary Condition*, Sternberg Press (2020). Seneste udgivelse er *Noone Creates Alone: Past and Present in a Common Reading of Artist Sonja Ferlov Mancoba*, skrevet i samarbejde med billedkunstnere Yvette Brackman og Pia Rönicke, der udkom i 2021 i *Modern Women Artists in the Nordic Countries, 1900-1960*, Routledge. Johanne er medstifter af en ny kunstinstitution, som hun etablerer i samarbejde med kurator og kunsthistoriker Stine Hebert. Institutionen Heirloom – Center for Art and Archives har fokus på kunstneriske arkiver. Gennem nye kuratoriske bearbejdnings er målet at rykke ved fastgroede forestillinger om arkivets karakter, rolle og betydning.

*Johanne Løgstrup is a curator and has a Ph.D. degree from Department of Aesthetics and Culture at the University of Aarhus, Denmark where she was part of the research project 'The Contemporary Condition' (2015-2021). Her research focused on the possibilities of curating in the light of a discourse of contemporaneity within art museums today. She has curated a large number of exhibitions and recently she has published 'Noone Creates Alone: Past and Present in a Common Reading of Artist Sonja Ferlov Mancoba' with artists Pia Rönicke and Yvette Brackman in *Modern Women Artists in the Nordic Countries, 1900-1960*, Routledge (2021) and 'Co-existence of times – A conversation with John Akomfrah', *The Contemporary Condition*, Sternberg Press (2020). Johanne is co-director of a new art institution in collaboration with curator and art historian Stine Hebert. The institution Heirloom – Center for Art and Archives focus on the artistic archive. Through new curatorial concepts and formats the institution will give special attention to overlooked artistic archives and collections.*

Kristian Byskov (f. 1984)

Kristian Byskovs praksis spænder vidt over tekst, installation, skulptur, film. Han har skrevet romanerne *Mitose, NY1* og *Græsset*, og har desuden deltaget i adskillige udstillinger og scenekunstprojekter i ind- og udland. Landskaber møder ord i Kristians værker, og de rører ved os på ofte uventede måder, hvor de åbner op for nye erkendelser og muligheder. Vi bliver stadig tættere forbundet med vores omgivende økosystemer. Dette udvikler sig både i vores dagligdag og ind i vores fremtidige verden, formet af katastrofer og nye tilblivelser. Med research og dialog som udgangspunkt arbejder Kristian med fortælling som værktøj og sammenfører virkelighed og science-fiction. Han arbejder med både filosofiske og politiske spørgsmål om land og krop. Her åbner han op for en undersøgelse af, hvordan vi kan genvinde og forny vores ideer om natur samt det at leve og forme fællesskaber.

The artistic practice of Kristian Byskov spans on a wide range of text, installation, sculpture, film, sound and theatre as well as critical pedagogy. He has written three books and participated in several exhibitions, theatre pieces and other projects in various countries. In Kristian's work, the meeting between landscapes and words touch us in often unexpected ways, unfolding new meanings and possibilities. We are ever more connected to our surrounding ecological systems. This evolves within our daily lives and into our future world, formed by catastrophes and new becomings. With research and dialogue as a starting point, Kristian works with narration as a tool for converging reality and science-fiction. He works with philosophical and political issues around land and body. Here, he opens a questioning of how we can reclaim and reinvent our ideas of nature as well as how to live and form communities.

Stillbillede fra filmen *Drifting Woods* af Pia Rönicke, der er hovedværket i udstillingen af samme navn, som vises på Munkeruphus i efteråret 2022.

Gunnar Aagaard Andersen (1919-1982)

Aagaard Andersen's kunstneriske virke var præget af en imponerende opfindsomhed, kompleksitet og alsidighed. Uddannelsen fra Skolen for Kunsthåndværk og et senere virke som maler og arkitekt var medvirkende til, at han som en af de få danske kunstnere kunne realisere Bauhaus' drøm om at fjerne skellet mellem arkitektur, skulptur og maleri. Nye materialer og metoder blev konstant afprøvet for at udfordre det eksisterende, og hans store produktion omfatter bl.a. tegning, grafik, maleri, skulptur, arkitektur, tekstilkunst, design, møbelkunst og eksperimenter med musik og performance. Han skabte en verdensberømt stol i flydende polyurethanskum (i dag udstillet på MoMA – Museum of Modern Art) og stod bag en række udsmykninger af bl.a. Mads Eg Damgaards fabrik i Herning, Fredericia Banegård og Odense Koncerthus.

The artistic activity of Gunnar Aagaard Andersen has been characterised by an extreme inventiveness, complexity and versatility. His education at The School of Arts and Crafts and later work as a painter and architect contributed to him being one of few artists in Denmark at that time to realise the Bauhaus dream of removing the boundaries between architecture, sculpture and painting. New materials and methods were constantly examined and tested in order to challenge the existing, and his production includes among other things drawing, graphics, painting, sculpture, architecture, textiles, design, furniture design, and experiments with music and performance. He created a world-famous chair of polyurethane foam (which is exhibited in MoMA - New York's Museum of Modern Art) and was responsible for decorative architectural works, among others, Mads Eg Damgaard's factory in Herning, Fredericia Station and Odense Concert Hall.

Kreditering for filmen

Drifting Woods

Produktion og kuratering: Erik Anderman og Line Kjær

Kamera: Matilda Mester, Pia Rönicke

Lyd: Pia Rönicke, Jon Perman

Klipning: Pia Rönicke, Matilda Mester

Lyd-mastering: Ask Kæreby

Colorgrading: Matilda Mester

Tekstning: Jonas Hanskemager

Research: Anne Eckersberg

Oversættelse: Ingrid Eng, Ditte Holm Bro

Respons: Johanne Løgstrup, Joshua Mittleman

Filmen er støttet af:

Statens Kunstfond, Statens Kulturråd, Kultur Gävleborg, Wij Trädgårdar og Munkeruphus.

Gennem værket *Drifting Woods* møder vi: fortidens skov og træernes trækbevægelser med forsker Laura Parducci ved Institutionen för ekologi och genetic, skogsekologi och paleogenetik, Uppsala universitet; skoven og legenderne med kunstneren Yngve Gunnarsson; skovbrugets og skovsfinernes historie med kulturhistorikeren Suvu Virkamäki; fordrivelse af samiske livsformer fra Gästriklandet med Ingela Broström, leder af museumspædagogik på Länsmuseet Gävleborg; uddrag fra De flygende fotograferna, KAMERA & BILD ved fotohistoriker Björn Axel Johansson; folkemusik, træhåndværk og fortællinger fra skoven med musikerne Anders Voxberg og Julia Voxberg; Britta Lindahls lokale skovherbarium fra 1944 med amatørbotanikerne Berit Berglund og Gösta Bjelkeborn; forsøgsparken i Jädraås og Sijansfors skovmuseum med skovforsker Christer Karlsson; skovindustrien med skovrider Per Mellström; Naturskydsforeningens Skogsgrupp i Sandviken og Gävle; skovblomster med Inga-Greta Andersson.

Det kunstneriske arbejde forud for udstillingen *Drifting Woods* har involveret mange mennesker, der har bidraget med uvurderlige erfaringsudvekslinger. Pia Rönicke vil gerne sende en særlig tak til:

Alle, der har deltaget i interviews: Jan-Anders Olausson, Suvu Virkamäki, Ingela Broström, Yngve Gunnarsson, Christer Karlsson, Lotta Delin og Inger Carlsson, Julia Woxberg, Anders Woxberg, Laura Parducci, Per Mellström, Henry Nilsson, Henry Nilsson, Berit Berglund, Gösta Bjelkeborn, Roger Karlsson, Tomasz Rybak, Lukasz Damianiuk, Rafał Knap, Przemysław Mozdzen, Bartek Balcerak, Peter Ståhl, Björn Hänninen, Erik Schönning, Sara Wennerqvist, Björn Axel Johansson. Alle deltagere ved Fäbodtoner at Ocklagård, med Kerstin Rozgoni og Bernt Lindström på horn. Alle ved Biologiska mångfaldens dag på Långängarnas Naturreservat, med guidede ture af: Inga-Greta Andersson, Tomas Troschke, Nicklas Gustavsson, Magnus Andersson, Laila Bissman, Ove Lennström. Wij Trädgårdar og Malin Hermansson der har sørget for overnatning under opholdene. Ockelbo Kolonilottsförening med Karin Olsson, Genet Tsegay og Yemane Teklebrhan. Skovgruppen indenfor Naturskyddsforeningen Gävleborg, Gävleborgs Botaniska Sällskap. Jon Perman og Konstfrämjandet Gävleborg, koordinering af optagelser på Nässja plantskola; Pia Emas, Skutskär bruk; Maria Knuts og Ala Sägverk; Carina Lyden.

Kreditering for lydværket

Træernes Liv

Tekst og idé: Kristian Byskov

Stemme: Lisbeth Sonne Andersen

Musik og produktion: Awinbeh Ayagiba

Stillbillede fra filmen *Drifting Woods* af Pia Rönicke. Motivet viser Kopparfors AB, Norrsundets Savværk, oktober 1948. Foto: Carl Larssons Fotografiska Ateljé AB, Länsmuseet Gävleborg.

Kolofon

Udgivet i forbindelse med:

Drifting Woods, en udstilling af Pia Rönicke, Munkeruphus 21. august - 30. oktober 2022

ISBN: 978-87-996819-6-9

Tekst: Line Kjær, Kristian Byskov, Johanne Løgstrup

Oversættelse: René Lauritsen

Design: Kristine Nørgaard Andersen

Print: Kandrup's Bogtrykkeri

Fotos: Rettigheder til fotos tilhører kunstneren Pia Rönicke og familien efter Gunnar Aagaard Andersen

Munkeruphus, august 2022

www.munkeruphus.dk

Munkeruphus' udstillingsprogram for 2022 er realiseret med støtte fra:

Munkeruphus' Kunstvenner
Flemming Hansens Familiefond

KNUD HØJGAARDS FOND

Gribskov
Kommune

NY
CARLSBERG
FONDET

NEW CARLSBERG FOUNDATION

MUNKERUPHUS

Munkerup Strandvej 78
3120 Dronningmølle
www.munkeruphus.dk

[@munkeruphus.dk](https://www.instagram.com/munkeruphus.dk)

facebook.com/munkeruphus

munkeruphus.dk/nyheder